

[Kristen Amby.]

ligefrem at gribe ind i kontraktlige Forhold om Cementleverancer, der maaske allerede er planlagt et halvt Aar frem i Tiden. Er det det, det ærede Medlem vil med den Vej, han foreslaar, at gribe ind i kontraktlige Forhold angaaende en Eksport? Jeg ser helt bort fra Valutasituationen, at Landet kan trænge til denne Valuta. At gaa den Vej kan jeg ikke tænke mig.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Tholstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Tholstrup: Det er en ubestridelig Kendsgerning, at der eksporteres Cement. Om det kan gaa ud over visse Interesser, ved jeg ikke, men hvis man vil betale Prisen for det, vil man ogsaa være i Stand til at købe Cement til det paagældende Byggeri. Det, jeg har sagt herfra, er, at der er ingen Mening i at hindre en Mand i at bruge sin Arbejds-kraft og sine egne Penge, hvis han har Lyst til det. Hvis han har Lyst til at støbe sin egen Grund og vente baade et og to Aar paa at faa Byggetilladelse, kan jeg ikke se, at der kan være nogen som helst Hindring for, at han kan begynde.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Fr. Dahlgaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om offentlig Forsorg, jfr. Bekendtgørelse Nr. 475 af 31. August 1946.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3487; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 1382).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Sofie Pedersen: Ved Forsorgslovens § 33 blev det paalagt Kommunalbestyrelserne at sørge for en forsvarlig Ordning af Hjemmesygeplejen inden for Kommunens Omraade. Det kan gøres enten af det sociale Udvalg eller af Sygekasserne, Menighedsplejen eller private Sygeplejeforeninger, alt efter Kommunalbestyrelsens Ønske, men den Ordning, der træffes, skal for Landkommunernes Vedkommende godkendes af Amtsraadet og for de øvrige Kommuners Vedkommende af Socialministeriet. Der er ingen Tvivl om, at Hjemmesygeplejen er en overordentlig samfundsgavnlig Institution, der i mange Tilfælde betyder en Aflastning for Kommunerne af de efterhaanden høje Sygehusudgifter. Men dertil kommer ogsaa det store Gode, det er for den syge selv og for Hjemmet, at den, det gaar ud over, i Sygdomstilfælde kan blive i sit Hjem og dær faa en forsvarlig Behandling og Pleje af en fuldt uddannet og kyndig Sygeplejerske.

Hjemmesygepleje kan ydes til alle syge efter en Læges Henstilling uden Hensyn til, om der i paakommende Tilfælde er økonomisk Trang til Stede efter Forsorgslovens Bestemmelser, og det har medført en stadig Stigning i Kravene til de Organer, der tager sig af denne Form for Sygepleje. Alt efter som Arbejdet er vokset, er selvfølgelig ogsaa de økonomiske Vanskeligheder steget, og mange Kommuner har ikke ment sig i Stand til at yde mere Støtte til Hjemmesygeplejen end de 50 Øre pr. Indbygger, som de ifølge Loven er berettiget til at anmelde til mellemkommunal Refusion, og navnlig nu efter 1. Januar 1948, hvor man har forpligtet sig til at aflønne Hjemmesygeplejersker efter samme Tarif som hospitalsuddannede Sygeplejersker, er Økonomien overordentlig anstrengt. Hvis der ikke snarest ydes den fornødne Støtte fra det offentliges Side, er der i adskillige Kommuner Fare for, at man maa indskrænke Hjemmesygeplejen ganske betydeligt eller endogsaa helt ophøre med at udføre denne Virksomhed, hvad meget nødigt skulde ske.

Paa Foranledning af Centralforeningen af Hjemmesygeplejevirksoheder i Danmark nedsatte Indenrigsministeriet i August 1947 et Udvalg, som skulde undersøge og redegøre for Hjemmesygeplejens Løn- og